

Formænd som Professorer, og lignende Forhold kunne indtræde til Gavn for Mænd, der nu staae som extraordinaire, men fast ansatte Docenter). Comiteen maa derfor, til hvilket Resultat ogsaa Constitorium og Universitetsdirectionen kom ved Udarbejdelsen af Normalreglementet af 1844, tilraade at lade de i Tidernes Løb med Hensyn til Friholiger og Huusleie udviklede Forhold fremdeles bestaae. Ligesom ved det nu bestaaende Normalreglement, er der ved den Gagering, som her er foreslaaet, taget fuldt Hensyn til, at Professorerne have Deel i den her omhandlede Tillægsindtægt, uden hvilken de høiere Gagetrin maatte ansees for aldeles utilstrækkelige.

Efterat have affandlet, hvad der angaaer de normerede Universitetslæreres Gagering, har Comiteen dernæst at omtale de extraordinaire Docenter, der lønnes af Universitetets Sde Udgiftspost, hvilken Udgiftspost ved Normalreglementet af 1844 fastsattes til 8,000 Rd., men siden efterhaanden er stegen, indtil den i de to sidste Finantsløve er opført med 11,750 Rd. Det følger af Sagens Natur, at der om de Lønninger og Bederlag, der (foruden et Par personlige Tillæg og Extra-Honorarer til normerede Professorer samt Løn for en til Inddragning bestemt Plads) affholdes af denne Post, ikke lader sig give faste almindelige Regler, da Docenternes Stilling og Forholdet til Universitetet er saare forskjellig. Nogle ansættes for at udfylde en allerede fremtrædende Mangel paa Arbeidskraft i de normerede Pladser, og de deeltage ved Siden af stadige Forelæsninger tillige i alt Examensarbejde og deslige, andre mere for at sikkre sig Talent og Dygtighed for Fremtiden og give dem Leilighed til at uddanne sig for Universitetet, andre, tildeels Mænd, hvis Hovedvirksomhed ikke tilhører Universitetet, antages for at holde Forelæsninger over et Fag, som man ikke kan anvise en stadig og fast Plads ved Universitetet, men for hvilket man gjerne vil benytte en just sig tilbydende dygtig og vækkende Personlighed; nøgles Ansættelse er kun paa visse Aar, idet den ventes at blive overflødig ved Ordning og ny Ansættelse i de normerede Pladser. Bestemelsen af, hvad her er billigt og passende,

maa altsaa i hvert enkelt Tilfælde træffes ved kongelig Resolution efter Forhandling med Rigsdagen, forsaavidt nødvendigt er. Comiteen skal derfor saameget mere, som det ikke er dens Hverv at udtale sig om bestemte enkelte Mænds Virksomhed og Krav, indskrænke sig til at yttre, at medens nogle af de Honorarer, der for Tiden udredes, ikke skjønes at egne sig til Forhøielse, idet de ere Betaling, tildeels nylig fastsat, for et enkelt Curfus, saaledes er der andre deels Honorarer for enkelte Forelæsningsger, deels Lønninger for selvstændige Docentpladser (cf. Ex. i fiesvigst Ret), der efter dens Mening billigen eller nødvendigen maae forøges; og naar den tillige tager Hensyn til, at der for Diebliffet af denne Konto lønnes en Universitetslærer (medundertegnede Madvig), der efter famillige Forhold synes at have Krav paa at opnaae, hvad han efter sin Tjenesteaalder vilde have opnaaet, hvis han var bleven uafbrudt staaende i normeret Plads, troer Comiteen, at det vil være nødvendigt for Diebliffet at forøge denne Konto med omtrent 1,700 Rd. eller rettere Værdien af 425 Tdr. Byg, for at kunne ogsaa her lade visse Forbedringer i Bilskaar fremtræde i Form af et Tillæg af Byg, hvorimod ved Indførelsen af det nye Gagesystem de 700 Rd., som nu af denne Konto udredes til medundertegnede Eschricht og til Professor Levy, vilde overgaae til Gagekontoen, hvor de ere medregne (mellem de 3,460 Rd., der kræves til det lægevidenskabelige Facultets Eigestilling med Juristerne, og af hvilke de øvrige 2,700 Rd. indtræde successtot), og saaledes bortfalde her, saa at den virkelige Udgiftsforøgelse vilde blive 1,000 Rd. eller Værdien af 250 Tdr. Byg. Senere hen ville endnu et Par betydelige Poster, der nu hvile paa denne Konto, Gagerne til medundertegnede Madvig og til Etatsraad Molbeck, bortfalde, uden at Udgift af samme Art træder isteden. Kun et Spørgsmaal, der tidligere ved en anden Leilighed er bragt paa Bane, kunde man ønske en almindelig Afgjørelse, nemlig om, hvorledes der kan sikkes Mænd, som efter langvarig fast Ansættelse som extraordinaire Docenter endelig gaae over i en normeret Plads, saadanne Gagevilkkaar, der nogenlunde passe til deres Alder og virkelige Tjenestetid ved Universitetet.